

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Jan Steraniec

Protokolant st. sekr. sąd. Aneta Sawlewicz-Szydlik

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Jowity Chyła-Radgowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 marca, 03 kwietnia i 15 maja 2017 roku sprawy:

M. K. (1) s. S. i W. urodz. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 listopada 2016 roku, w S., woj. (...) - (...) na terenie posesji przy ulicy (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabił ze szczególnym okrucieństwem pięć szceniąt rasy mieszanej w ten sposób, że stając na nie zmiażdżył im czaszki o złamał żebra,

tj. o czyn z art. 35 ust. 2 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. 2013.856 ze zm.) w zw. z art. 12 kk

I. oskarżonego ***M. K. (1)*** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to z mocy art. 35 ust. 2 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. 2013.856 ze zm.) w zw. z art. 12 kk opierając wymiar kary na art. 35 ust. 2 cytowanej ustawy o ochronie zwierząt skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 listopada 2016 roku godz. 15:20 do dnia 15 listopada 2016 roku godz. 13:00

IV. na podstawie art. 93 a § 1 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego ***M. K. (1)*** środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień od nadużywania alkoholu,

V. na podstawie art. 35 ust. 3 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. 2013.856 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres 5 (pięciu) lat,

VI. zasądza od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego ***M. K. (1)*** na rzecz adw. J. F. za postępowanie przygotowawcze kwotę 360,00 zł i tytułem podatku VAT kwotę 82,80 zł, za postępowanie przed Sądem I Instancji kwotę 756,00 zł i tytułem podatku VAT kwotę 173,88 zł,

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, które to koszty ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Oskarżony M. K. (1) jest 38-letnim, niekaranym, mieszkańcem S., utrzymującym się z renty socjalnej.

W dniu 13 listopada 2016 r. około godz. 13-tej M. K. (1) przyszedł w odwiedziny do znajomego B. L., mieszkającego w domu na ulicy (...) w S.. Poza wyżej wymienionym w domu tym przebywała jego siostrzenica – M. B. (1). M. K. (1) i B. L. pili wspólnie alkohol przez około 2 godziny.

Oskarżony dowiedział się od M. B. (1), że jej suka urodziła szczenięta, które znajdują się w piwnicy pod schodami. M. K. (1), będąc pod wpływem alkoholu, powiedział, że zabije te szczenięta, co słyszeli M. B. (1) i B. L. i czemu sprzeciwili się. Oskarżony kontynuował picie z wyżej wymienionym a następnie zszedł do piwnicy gdzie zabił 5 szczeniąt rasy mieszanej należących do M. B. (1) w ten sposób, że kolejno miażdżył im czaszki i łamał żebra naciskając na ich głowy butem.

Następnie oskarżony włożył zwłoki psów do reklamówki i wrócił do B. L., któremu powiedział, że w reklamówce ma szczenięta. Po chwili oskarżony postanowił pozbyć się reklamówki z martwymi szczeniętami, w związku z czym wyszedł na zewnątrz i wrzucił ją za płot na sąsiednią posesję, należącą do I. K., co widział jej małoletni syn A. K.. Po sprawdzeniu zawartości reklamówki A. K. poinformował matkę o tym, że znajdują się w niej martwe psy. I. K. wezwała policję. A. K. krzyknął do oskarżonego, że jedzie Policja, w związku z czym M. K. (2) próbował zabrać reklamówkę, lecz nie zdążył tego zrobić przed przyjazdem policjantów. Funkcjonariusze zatrzymali oskarżonego i przewieźli go do KPP w S. gdzie został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie wykazało, że znajdował się on w stanie nietrzeźwości posiadając 0,92 mg/l oraz 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadków: M. B. (1) k. 121v-122, 18, 45, B. L. k. 122, 30-31, T. G. k. 121v, 77, I. K. k. 136-136v, A. K. k. 75, częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) z k. 120v, 22, 35-35v, 83, protokoły konfrontacji k. 25-26, 59-61, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 3, protokół oględzin miejsca ujawnienia martwych szczeniąt k. 14-15, protokół zatrzymania osoby z k. 39-40, protokół oględzin uśmierconych zwierząt wraz z opinią biegłego z zakresu weterynarii k. 43-44, dokumentacja fotograficzna k. 7-13, 50, 62-66, dane o karalności k. 103.

Oskarżony M. K. (1) poddany został badaniu przez biegłych psychiatrów i psychologa. Biegli stwierdzili, że aktualny poziom intelektualny oskarżonego kształtuje się na granicy normy, na poziomie poniżej przeciętnej. Występuje u niego nieznaczny stopień zaburzenia uwagi i pamięci oraz zwolniony tok myślenia. Rozpoznano u niego cechy organicznych zaburzeń osobowości oraz padaczkę. Oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną oraz upośledzenie umysłowe. Występuje u niego zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu. Tempore criminis oskarżony M. K. (1) zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem miał w niczym nie zaburzoną w rozumieniu art. 31 § 1 k.k. czy art. 31 § 2 k.k. Wymaga on leczenia odwykowego w zakresie stwierdzonego uzależnienia od alkoholu z zastosowaniem środka zabezpieczającego, o którym mowa w art. 93a § 1 pkt 3 k.k.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z k. 94-98, opinia sądowo-psychologiczna z k. 91-93, odpisy dokumentacji medycznej dot. M. K. (1) k. 84-85.

Oskarżony M. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach pierwotnie podał, że w dniu zdarzenia przyszedł pić do domu kolegi B. L.. Gdy zobaczyła go mieszkająca w tym samym domu M. B. (1) poprosiła go do swojego pokoju i powiedziała, że oszczeniła się jej suka oraz że ma on zabić te szczeniaki i zakopać. M. B. (1) pokazała mu miejsce gdzie znajdują się szczeniaki (piwnica pod schodami). Oskarżony zrobił to o co prosiła go wyżej wymieniona ale nie pamiętał jak, miał bowiem luki w pamięci. Pamiętał że włożył je do reklamówki. Nie pamiętał co zrobił ze szczeniakami później. Zeznał ponadto, że od urodzenia choruje na padaczkę omdleniową, w związku z czym miewa krótkotrwałe zaniki pamięci – vide: wyjaśnienia z k. 120v, 22.

W toku kolejnego przesłuchania oskarżony zeznał, że w dniu zdarzenia był pod wpływem alkoholu, około godz. 15-tej odebrał telefon od M. B. (1), która powiedziała, że ma do niej przyjść bo ma ona szczeniaki do zabicia. Oskarżony przyszedł do domu wyżej wymienionej i siedział razem z nią i jej wujkiem B. L. pijąc alkohol. M. B. (2) na osobności kilkakrotnie prosiła go by zabił szczeniaki, które przebywały w piwnicy pod schodami, dała mu też reklamówkę.

Oskarżony wyjął szczeniaki z kojca i po kolei stawał im na głowie, miażdżąc je. W piwnicy przebywał około 20 minut. Zwłoki szceniąt włożył do reklamówki i chciał je zakopać, jednakże M. B. (1) powiedziała, żeby reklamówkę wrzucić na posesję sąsiadów. Oskarżony zrobił to o co go prosiła. Nie rozmawiał o szczeniakach przy B. L.. Po pewnym czasie postanowił zabrać reklamówkę z posesji sąsiadów ale został zatrzymany przez Policję – vide: wyjaśnienia z k. 120v, 35-35v, 83.

W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyjaśnienia oskarżonego, w zasadniczej części odnoszącej się do zabicia szceniąt należących do pokrzywdzonej M. B. (1) oraz miejsca, czasu i sposobu działania w zakresie zarzucanego mu czynu, zasługują na wiarę, znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałych zebranych w sprawie dowodach. W ocenie Sądu brak natomiast dostatecznych podstaw do przyjęcia za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego w części w której podał, że był podżegany do zarzucanego mu czynu przez M. B. (1), albowiem w tym zakresie relacja oskarżonego jest sprzeczna z relacją świadków B. L. i M. B. (1) a ponadto wyjaśnienia oskarżonego w tej części są niespójne. Oskarżony podał pierwotnie, że przyszedł do domu B. L. - wujka pokrzywdzonej- by pić z nim alkohol a później został poproszony o zabicie szceniąt przez wymienioną. Tymczasem w toku kolejnego przesłuchania M. K. (1) wskazał, że został poproszony telefonicznie przez M. B. (1) o przyjęcie do jej domu i zabicie szceniąt.

Relacja oskarżonego w jej zasadniczej części znajduje potwierdzenie w relacjach świadków M. B. (1), B. L., T. G., I. K. i jej syna A. K..

M. B. (1) wskazała, że oskarżony i B. L. pili razem alkohol, wymieniona powiedziała im, że oszczeniła się jej suka, na co oskarżony zareagował stwierdzeniem, że zabije szczenięta. Kontakt z oskarżonym był utrudniony, M. K. (1) nie słuchał tego co do niego mówiła pokrzywdzona. Potwierdzeniem relacji wymienionej o znacznym stopień nietrzeźwości oskarżonego w dniu zdarzenia są wyniki badania alkotestem oraz to, że przesłuchany w kolejnym dniu oskarżony twierdził, że nie pamięta szczegółów dokonanego czynu.

M. B. (1) podała ponadto, że nie siedziała z oskarżonym w pokoju i nie widziała momentu w którym oskarżony zabił szczenięta. Wsparciem relacji wyżej wymienionej świadek są zeznania B. L.. Świadek ten podał, że M. K. (1) przyszedł do niego do domu w dniu zdarzenia bez wyraźnego powodu i pił z nim alkohol przez dwie-trzy godziny. M. B. (2) przebywała w tym czasie w innym pokoju. Oskarżony schodził do piwnicy dolożyć do pieca. Według relacji wyżej wymienionego świadka oskarżony mówił mu, że „pozabijałby te szczeniaki” a następnie powiedział że ma szczenięta w reklamówce. Zeznania tych świadków sąd uznał za w pełni wiarygodne, są one bowiem spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Interwenujący w dniu zdarzenia policjant T. G. wskazał, że oskarżony był w dniu zdarzenia pod silnym wpływem alkoholu i przyznał, że zabił szczenięta. Zgłoszenie odebrał od I. K. i jej syna A. K.. Świadek A. K. widział moment, w którym oskarżony wrzucił na jego posesję reklamówkę z martwymi szczeniętami, nadto po zawiadomieniu matki, świadek ten krzychał do oskarżonego, że „już jedzie Policja” w związku czym oskarżony próbował zabrać reklamówkę. Zachowanie oskarżonego opisane przez A. K. wskazuje, że starał się on uniknąć odpowiedzialności za popełniony czyn, co mogło też rzutować na to, że przerzucił on odpowiedzialność za ten czyn na pokrzywdzoną. Relację A. K. potwierdziła jego matka – I. K..

Ponadto jako wiarygodne Sąd uznał także korespondujące z zeznaniami w/wym. świadków dokumenty, w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 3), protokołu oględzin miejsca ujawnienia martwych szceniąt (k. 14-15), protokołu zatrzymania (k. 39-40), protokołu oględzin uśmierconych zwierząt wraz z opinią biegłego z zakresu weterynarii (k. 43-44), sporządzonych przez powołane do tego osoby, których wiarygodności nikt nie kwestionował.

W tym stanie rzeczy, Sąd stwierdził, że oskarżony M. K. (1) jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabił ze szczególnym okrucieństwem pięć szceniąt rasy mieszanej w ten sposób, że stając na nie zmiażdżył im czaszki i złamał żebra.

Oskarżony dopuścili się czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa określonego w art. 35 ust. 2 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 12 k.k.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary zostały przyjęte następujące okoliczności:

- działanie oskarżonego bez wyraźnego powodu, nie dające się wytłumaczyć racjonalnymi przesłankami,
- odrażający i szczególnie okrutny sposób popełnienia czynu wiążący się z długotrwałym cierpieniem zwierząt,
- podejmowanie przez oskarżonego działań zmierzających do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn, najpierw poprzez wyrzucenie reklamówki ze zwłokami szceniąt na sąsiednią posesję a następnie poprzez próbę jej zabrania przed przyjazdem funkcjonariuszy Policji

Jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary w stosunku do oskarżonego została uwzględniona jego uprzednia niekaralność za naruszenia porządku prawnego – vide informacje KRK z k. 103, ograniczona sprawność intelektualna oskarżonego oraz to, że konsekwentnie przyznawał się do winy.

Sąd uznał, mając na względzie popełnienie przez oskarżonego przestępstwa pod wpływem alkoholu oraz wskazywaną przez biegłą psycholog konieczność podjęcia przez oskarżonego leczenia odwykowego w zakresie uzależnienia, że konieczne jest orzeczenie wobec oskarżonego środka zabezpieczającego określonego w art. 93a § 1 pkt 3 k.k. w postaci terapii uzależnień (o czym orzeczono w pkt. IV wyroku), albowiem jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez M. K. (1) czynu zabronionego.

Jednocześnie zauważenia wymaga, że w świetle relacji świadków, wyjaśnień oskarżonego oraz faktu, że nie był on dotychczas karany, można przyjąć, że nie jest on zdemoralizowany w stopniu tak wysokim, który obligowałby do jego resocjalizacji w warunkach izolacji penitencjarnej. Zastosowanie środka zabezpieczającego o charakterze wolnościowym, który co do zasady jest stosowany bezterminowo do momentu, w którym dalsze jego stosowanie nie jest już konieczne, w ocenie Sądu będzie wystarczające do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary.

Wymienione okoliczności doprowadziły do orzeczenia wobec M. K. (1) kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z warunkowym jej zawieszeniem na okres 2 lat tytułem próby.

Na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie od dnia 13 listopada 2016 roku godz. 15:20 do dnia 15 listopada 2016 roku godz. 13:00.

Na podstawie art. 35 ust. 3a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2013 r. poz. 856 ze zm.) Sąd orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) środek karny w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres 5 lat, mając na względzie charakter popełnionego przez oskarżonego czynu oraz jego właściwości i warunki osobiste stwierdzone opiniami biegłych.

O kosztach obrony M. K. (1) z urzędu orzeczono jak w pkt VI wyroku.

Mając na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonego Sąd zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych.